

Vzpomínka na Portugalsko

Ve dnech 31. května – 6. června 2005 se 5 profesorů a 10 studentů našeho gymnázia zúčastnilo pobytu v portugalském městě Cascais. V rámci mezinárodního programu Comenius se spolu s polskou a portugalskou skupinou zabývali popisováním a porovnáváním národních svátků a vlivem konzumního způsobu života na udržování tradic. Kromě práce na projektu se věnovali také poznávání místních památek.

Naše cesta začala 31. května ve 2 hodiny ráno, kdy se naše výprava vydala na cestu na trase Růžový ústav – Hranice na Moravě; odtud jsme se rozjeli směrem Praha – Ruzyně. Při startu letadla, otupěn šestihodinovou cestou „komfortními“ vagony Českých drah a dvěma kinedryly jsem se psychicky připravil na svůj první let. Po přistání v Lisabonu a přesunu do „našeho“ městečka (cca 30 minut cesty autobusem) jsme se začali seznamovat a našimi polskými a portugalskými kolegy. Poté nastal zlomový okamžik – náš odvoz do hostitelských rodin (páni profesori bydleli v hotelu). Tady si moje angličtina, do té doby v cizině používaná maximálně při nákupu pohlednic musela poradit s takovými oříšky jako příprava vepřa knedla zela nebo rozdělení Československa.

Následující den jsme po společné práci na projektu podnikli výlet k nejzápadnějšímu koutu naší evropské pevniny (mimojiné je tam pěkně větrno) a do temlářských zahrad v městě Sintra. Tam biologickou sekci naší výpravy spíše než architektura zaujal jako dlaň velký brouk (mé přírodovědné /ne/znalosti bohužel vylučují přesnější určení; bližší informace o broukovi hledejte u prof. Jáče); zato polské studenty zcela pohltilo navazování bližších kontaktů s Portugalci...

3. červen byl vyhrazen pro cyklovýlet. Ten kromě nás absolvovala celá naše hostitelská škola, celkem několik set lidí. K dispozici jsme dostali minikola, jež držela pohromadě nejspíš jen silou vůle. S takovouto výbavou prorážet vítr a zápasit s foukajícím pískem byla opravdu lahůdka ale vidět na těchto strojích naše pány profesory nám dodávalo sil.

Poslední den našeho pobytu jsme strávili v Lisabonu, kde mě osobně nejvíce zaujal klášter sv. Jeronýma; většinu města jsem ale bohužel prošel se slzami v očích – v tu nejnevhodnější chvíli mě potkal zánět spojivek. Litovat jsem ale nemusel – „moje“ rodina mi totiž jako překvapení přichystala do Lisabonu noční výlet – a tak jsem jako jediný poznal noční život v portugalském hlavním městě.

Ráno přišlo loučení (ukápla i nějaká ta slza), poslední nákupy v obchodním středisku „Vasco da Gama“, odjezd na letiště a cesta domů. Až na pár nemilých zkušeností s portugalskou kuchyní (některým příliš nechutnala kombinace rajské polévky s rýží a krevetami) se všichni vraceli nadšení a plní dojmů. Hodně nám toho zůstalo ve vzpomínkách ale to nejdůležitější se nám uložilo někde jinde...